

Για την ώρα έχεις ανάγκη από ησυχία και δεν αξίζει να σε πολυκουράζω με τις κουβέντες μου.

Φίλησέ μου την άγγονούλα μου γλυκά γλυκά κι άμα μου δυναμώσει λίγο, γράψε μου. Ο κύριος Ντ-κος άς άφίσει την τριπελιά του καταμέρος κι άς μου γράψει συχνότερα, τουλάχιστο τώρα που δεν μπορείς εσύ.

Σάς γλυκοφιλώ και τους τρεις

Η μανούλα σου
ΕΓΓΕΙΡΙΑ

ΒΡΗΚΕΣΙ...

Άλλον άφησες για μένα
Μαριγούλα ντροπαλή;
Σ' είχε κοινομαθημένα,
Σιλάβος σου και πιό πολύ.

Τώρα θές να καταλάβω
Πώς δική μου Μαριγώ
Έέρει από άντρες. Μωρέ μπράβο!
Άμ' άλλην άφησε κ' εγώ!

ΒΑΣΗ-ΔΑΚΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνικη Τράπεζα δέχεται έντοκοι καταθέσεις εις τραπεζιτικά γράμματα και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρα; στερλίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας.

Αι εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα, εις δ' έγένητο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής όψεως (cheque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογιούχου.

Τό κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσεϊ του καταθέτου έν τώ Έπικρατιστήματι τής Τραπέζης.

Τόκοι των καταθέσεων.

1	1/2	τοίς	ομο	κατ'	έτος	διά	καταθέσεις	6	μην.
2		"	"	"	"	"	"	1	έτ.
2	1/2	"	"	"	"	"	"	2	έτ.
3		"	"	"	"	"	"	4	έτ.
4		"	"	"	"	"	"	5	έτ.

Αι όμολογιζι των έντοκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνω-νομιοι.

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΗΘΗΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Άθήνα Δρ. 8.— Για τις Έπαρχίες Δρ. 7
Για τό Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τρι-μήνια) συντρομίες.

Κανένας δε γράφεται συντρομητής ά δε στείλει μπροστά τη συντρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα, Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστία» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στό Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η Κρήτη — Σκουριασμένα όπλα — Κάπιο τραγουδι λησιμονημένο — Έπιμελητεία — Οι χωριάτες — Μ' ένα άλλο ταξιδάκι...

Η ΚΡΗΤΗ κήρυξε την ένωσή της με την Ελλάδα. Όσο κι άν αναγαλλιάξει ή ψυχή κάθε Ρωμιού κι όσο κι άν λαχταράει να δει τούτη τη φορά επιτέλους σαρκωμένο τό Κρητικό όνειρο, στηλώνεται μπροστά μας κάπιο σκιάχτρο πού τό λένε Διπλωματία και ρήχνει κάδους νερό στό κρασί του ένθουσιασμού.

Γιατί πρέπει να συμφέρει και στην Έθροπαϊκή διπλωματία αυτή ή ένωση, κι ό καιρός θάν τό δείξει άν συμφέρει κι άν θά γίνει. Αν σε τέτιες περιστάσεις λογαριαζότανε μοναχά ή παλικαριά και ή άσβεστη λαχτάρα ενός λαού για την ένδική του άποκατάσταση, ή Κρήτη θάπρεπε νάναι από χρόνια ένωμένη με την Ελλάδα, γιατί ή ένδική ιδέα έχει θεριέφρει πιά μέσα στη λιονταρία ψυχή του Κρητικού λαού, ποιτισμένη με ποταμούς αίμα, και κι νώντας τό θαυμασό και τη συγκίνηση. Μόνο ή Διπλωματία δε συγκινήθηκε ακόμα, γιατί ή Κι ό Θεός να δώσει τούτη τη φορά τό συμφέροντά της να ταιριάζουνε με τους πόθους όλωνώνε μας και ή ήρωϊκά Κρήτη να κερδίσει τό βραβείο της άσύνκοιτης παλικαριάς της.

Παίροντας την Κρήτη ή Ελλάδα δε μεγαλώνει μοναχά την περιοχή της και τον πλη-

θυσμό της παίρνει και κάτι άλλο, σπουδαιότερο, καινούριο αίμα, καινούρια δόνημη — αίμα άγνό και δόνημη λεβέντικη, πού άν τό καταφέρει και τό μεταχειρισεί καλά θά δει και τό δικό της αίμα να γερεύει και τη δόνημη να ξαναϊώννει, κ' έτσι θά μπορέσει κι αυτή μιά μέρα να γιορτάσει τον άληθινό της ξαναγεννημό.

ΑΙ ΑΠΗΤΟΙ κύριοι, καλά θά κάνετε να πάψετε να βρίζετε τους Βουλγάρους στις έφημερίδες σας. Δέν ταιριάζει, και μάλιστα τώρα πού οι Βούλγαροι τά μπλέξανε με τους Τούρκους, να παρουσιάζομαστε ή άρεντιά μας και να βρίζουμε, έπειδή τάχα οι Τούρκοι είναι φίλοι μας και οι Βούλγαροι όχτροί μας.

Τίποτ' άλλο έχετε να κάμετε; Κάντε το. Τίποτ' άλλο έχετε να δώσετε στους φίλους μας; Δώστε το. Όχι όμως παπαρόδες και βρισιές. Γιατί θά γελούν και οι Τούρκοι μαζί μας. Φανταστήτε συμμαχία (γιατί κάτι τέτιο σκαρώσανε κιάσας οι πατριωτικές έφημερίδες μας) πού ό ένας σύμμαχος να παρατάξει στρατούς και κανόνια κι ό άλλος σύμμαχος να παρτάξει βρισιές. Μα τέτια συμμαχία δέν τη χρειάζονται οι Τούρκοι, άφού κι αυτοί, τζάνουμ, γλώσσα έχουν και μπορουνε να βρίζουνε.

Κι όμως οι Τούρκικες έφημερίδες ή δε βρίζουν καθόλου τους Βουλγάρους ή τους βρίζουνε λιγώτερο από τις Ρωμαϊκές. Και τους Τούρκους τους βρίζαμε στα 97 κι όμως οι βρισιές μας δέν τους έμποδίσανε να μας φέρουν κυνηγώντας ίσαμε τη Λακία. Μιά λοιπόν και τό τέτια όπλα μας σκουριάσανε, άς τάρισουμε στις αποθήκες γι' άχρηστο ύλικό πολέμου.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ από τώρα άκονίζουνε... τη γλώσσα τους για τον Τουρκοβουλγαρικό πόλεμο. Ά, μωρέ, και τί έχει να γίνει άν αρχινήσει αυτός ό πόλεμος! Τά μαρμαρένια τραπέζια του Ζαχαράτου καρτερούνε τους στρατηγούς πού θά καταστρώνουν πάνω τους τά πολεμικά τους σχέδια και οι όρόμοι της Άθήνας από τώρα έτοιμάζονται να δεχτούνε τους ζητωπόλεμους.

Έχουν όμως και κάπια σοβαρή άντυσχία οι πατριώτες. Πάλι βρεθήκαμε άπροετοιμαστοι για πόλεμο. Κ' έτσι τό παθαίνουμε πάντα.

Γι' αυτό κ' ένδικό μας τραγουδι πρέπει και μας άξίζει νάναι τό περίφημο στιχάκι πού βγήκε στα 78, στην έπαχή του Ρουσοτούρκικου πολέμου, και τραγουδιένταν στους όρόμους της Άθήνας:

Στάσου, βρέ Τούρκε, να έτοιμαστούμε,
να δεις οι Έλληνες πώς πολεμούμε!

Στα 78 παρακαλούσαμε, ή, σωστότερο, διατάξαμε τους Τούρκους να μας περιμένουνε. Στα 908 διατάξαμε τους Βουλγάρους. Μα δε θά βρεθούνε επιτέλους όλοι αυτοί να μας περιμένουνε με σπαρμαμένα τά χέρια;

σάν την κότα ;
— Άλήθεια — ειπ' ό Θόδωρος — κι ό κόκορας, κυρά Σταθαινα, κακαρίζει: σάν κότα, δέν είναι τό λοιπό παράξενο να λαλήσει κι αυτή σάν πετεινός! ού είν' αυτές οι γρουσουζίες, δέν τό νοιώθω!
— Μωρ' δέν τ' άκούω γώ αυτά μόν' κάλλιο να φάη τό κεφάλι της παρά να χου γώ τρομάρες!
— Κοίταξε, καλά, μάννα, ειπ' ή Μαριώ κατακόκκινη άπ' τη φούρκα της, μη μ' πειράξης τό πλι, μήν τύχη και μ' πάθη τίποτις, γιατί θάρρωσθήσω! Νά, ξέρε το, θάρρωσθήσω να πεθάνω!
— Δάγκωσ' τάχειλι σ' άρή παλαστή!
Πάνω στην ώρα βγήκ' όζω κι ό Γιάννης με την πουκαμίσια του, νυσταγμένος ακόμα και μαχμουρλής, όπως έλεγ' ό Κώστας. Τόχαν αυτό τό κακό κι ό Γιάννης κ' ή μάννα του μ' όλες τους τις ευγένειες. Σάν ζυπνούσανε ζαρώναν τά φρύδια τους και κρεμούσανε τά μούτρα, κ' έλεγε κανείς πώς όλος ό κόσμος τους χρωστάει! Έπρεπε να πλυθούνε, να πιούν τον καφέ τους, γιά να ξεζαλιστούν και να κάνουνε κέφι, λές και Τουρκοκρατούσανε!... Η Μαριώ, μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του με προθυμιά και μαζί μ' αυτή κ' ή κότα, σά να προσμένανε κ' οι δυό την προστασία του...

— Ξέρεις, κύριε Γιάννη; θέλ' ή μάννα μ' να μου σφάξη την κότα, τη Σταχτοπούτα μου...
— Γι' αυτό λοιπόν έγινε τόσο πατιρντί και δε μας άφήσατε να συχάσουμε;
Ο κύριος Γιάννης; ξεροταντωνότανε και χαμουργιότανε, πράμα πού δέν κολάκεψι καθόλου τη Μαριώ, πού περιμενε να βρή τό δικό της. Τόν κοίταξε καλά καλά παραπονεμένη...
— Δέ με λυπάσαι, τό λοιπό, κύριε Γιάννη; Πιό καλός είν' ό κύριος Θόδωρος!
— Άμ τί να σε λυπηθώ, βρέ παιδί μου! Όλες τις κότες δέν τις σφάζετε;
— Νά! μα τέτοια κότα; είδες κι άλλη τέτοια;
— Χυτέ μου, βρέ Μαριώ, να πλυθώ κ' ύστερα τη βρίσκουμε την ιστορία της κότας... Νά μου κάνης κ' ένα καφέ γιατί τό κεφάλι μου είναι καζάνι!
— Στάσ' να σ' φέρω κρύο νερό...
— Περιμένο — τούπ' ό Θόδωρος κοροϊδευτικά — πότε θά μου κάνης την μεγάλη χάρη να με κοιτάξης!
— Έδώ είσαν, Θόδωρε; Έχεις ώρα;
— Φαίνεται, γυαλιά σου χρειάζονται...
— Είδα την άμαξα και δε θυμήθηκα τό γλέντι μας, τό πιστεύεις; τόσο ζαλισμένος είμαι!
— Άρχισα και φοβάμαι πώς άδικα έπικσα τά-

μαζί. Δέν ξέρω τί άνθρωποι είπαστε, άλλα λένε τό βράδυ κι άλλα καποτε τό πρωί...
— Στάσου, βρέ άδερφέ! Ποιάς σούπε πώς δε θά πάμε;
— Ξέρω και γώ! Δέ σε βλέπω πολύ πρόθυμο...
— Έλα, κύριε Γιάννη, να νιστή...
Η Μαριώ τούχουσε νερό μπύλινο στό κεφάλι, κατά τη συνήθεια του, να σούρουν οι καπνοί, τούδωσε τη μπόλια να σρουγγιστή κ' έτρεξε να ψήξη τον καφέ. Ο Γιάννης πήγε και χτενίστηκε, ντόθηκε κ' έκατσε με τό Θόδωρο στην έλιά περιμένονας τον καφέ. Η μάννα του ζύπνησε κι αυτή και ντυνότανε μέσα...
— Ξέρεις, ό Κώστας είναι στού γιατρού άπ' τό πρωί, δέν ανταμώθηκατε στό Λουτρακι;
— Δέ βγήκα τό πρωί; σηκώθηκα με πονοκέφαλο κ' έμεινα στην κάμαρά μου να συχάσω. Πήρα ραινασετινή και σάν είμουνε τάπόγεμα καλύτερα έπικασα τάμαζι και νεμα!
— Μπράβο, κύριε Θόδωρε, μπράβο! φώναξ' ή μάννα του Γιάννη, βγαίνοντας με κέφι, παράξενο πράμα για κείνηνε ύστερ' άπ' τον ύπνο! — Έγγλέζος σωστός στό λόγο του! Είπε να φέρη τάμαζι στις τέσσερις, τόρρε στο λεπτό, λές και φοβήθηκε